

Helena Sekyrová, roz. Karlová

Paní Helena Karlová se narodila 30. 12. 1932 v Bratislavě, zde žila jeden rok a poté se rodina odstěhovala do Prahy.

Ráda vzpomíná na dětství. Hlavně na svého laskavého tatínka, který býval často v cizině, protože jezdil s mezinárodním vlakem. Roku 1941 se narodila sestra Jana, kterou ale tatínek nikdy neviděl, protože v tu dobu už byl zatčený. Pomáhal totiž převážet mimo naše území lidi ohrožené na životě nacistickou zvlášť, spolupracoval s odbojovou skupinou Tři králové a rovněž přepravoval tajné dokumenty do Londýna. Strávil rok v cele na Pankráci a v Malé pevnosti Terezín. V roce 1942 byl se svým kolegou Jiřím Zemanem popraven na Kobyliské střelnici. Maminka tak obě děti vychovávala sama jen s pomocí své maminky.

V roce 1939 nastoupila Helena do první třídy v Praze. Protože byla válka, přestěhovaly se v roce 1941 s maminkou k babičce do Dobřenic, aby byly na bezpečnějším místě. Tam chodila dále do školy na první stupeň, ale později musela přestoupit do jiné školy. Chtěla do Hradce Králové, který měla moc ráda, ale nastoupila do měšťanské školy v Chlumci nad Cidlinou. Tu však nedokončila kvůli dojíždění. Musela chodit na nádraží asi 6 km a pak jet vlakem, z domova odcházela kolem šesté hodiny ráno a vracela se až večer. I tak to u babičky měla moc ráda. Maminka se ale rozhodla, že se vrátí zpět do Prahy právě kvůli škole.

Na válku si paní Helena moc nevzpomíná. Zažila množství náletů, které přicházely hlavně v noci. Bylo nutné se ukrýt do sklepa. Její sestra byla ještě hodně malá, proto měla v krytu svou postýlku. Ke konci války byla Pankrác silně ostřelovaná a zničená bombami. V roce 1943 se tedy rozhodly znovu opustit Prahu a vrátit se k babičce do Dobřenic. Cesta vlakem byla ale poměrně dramatická. Na vlak byl nálet, a tak museli všichni vystoupit a schovat se do příkopu. Maminka byla nemocná, měly těžké kufry, sestra byla ještě malá. Naštěstí nedaleko bydlela kamarádka ze školy a její tatínek jim pomohl, půjčil jim vozík. Kus cesty šly pěšky, pak pro ně přijeli příbuzní a dostali je do bezpečí.

Ve studiu poté pokračovala na obchodní škole Na Paloučku v Praze. Nebyla ale studijní typ, nechtěla chodit do školy. Po absolvování studia nastoupila do zaměstnání. Kamarádka jí domluvila práci ve státním filmu. Nejprve tam dělala pomocné práce, třeba psala na stroji a vyplácela honoráře. Později se přesunula do účtárny, kde zůstala až do doby, než získala nové zaměstnání. Díky pomoci známých nastoupila do zahraničního obchodu v podniku Koospol.

Paní Helena byla vdaná za slavného hokejistu Jiřího Sekyru. Seznámili se přes společného kamaráda, který Jiřího poslal jednou na setkání s Helenou místo sebe. Reprezentoval Československo v hokeji, byl dokonce i na olympijských hrách. Svatbu měli v roce 1951 na radnici v Nuslích. Volného času moc neměli, protože manžel hodně trénoval. Vzpomíná, jak spolu chodili bruslit. Měli spolu dceru Evu, ta se narodila v roce 1956 a paní Helena se jí hodně věnovala. Dodnes bydlí v bytě, který dostal její manžel od klubu ČLTK, za který hrál. Byl to na tu dobu velmi moderní byt, jejich známí ho obdivovali. Manžel Jiří zemřel v říjnu 1977 po těžké nemoci.

Na okupaci v roce 1968 nemá pamětnice žádné výrazné vzpomínky, o politiku se nikdy moc nezajímala. Pamatuje si, že byla na dovolené v Kostelci nad Černými lesy. Uprostřed noci, asi ve dvě ráno, jí volala sestra, která bydlela u Československého rozhlasu, a ta jí řekla o obsazení ruskou armádou a o tancích ve Vinohradské ulici. Chvíli u nich sestra bydlela a její rodina si u nich schovala auto, aby ho Rusové nezničili.

Za komunismu nebyla ve straně, nicméně problémy neměla. Vzpomíná ale, že když se její manžel vracel z ciziny, přicházela kontrola prohlédnout, co přivezl. Ona s dcerou zároveň s ním ale cestovat nemohla. Ráda nakupovala v Tuzexu. Vnímá, že po revoluci ubyla cenzura.

Paní Helena má ráda písničky Suchého a Šlitra a v mladším věku moc ráda tancovala. Vzpomíná, jak v 50. letech bylo zakázané tancovat rock and roll, ale přesto chodili tajně tancovat na Žofín nebo do Lucerny.

Obecně si paní Helena pamatuje spíše to dobré, na zlé se snaží nevzpomínat. Říká, že prožila hezký a šťastný život. Její životní motto *Nelhat, nekrást, pracovat a mluvit pravdu* je stále aktuální.